

Örömeink

Üdvözlöm az Olvasót.

Indul a toll, a szív – ércesedik a mondandó. Bele a közepébe! Bensőséges örömet érzek, hogy a tisztelt Olvasóval oszthatom meg örömeim. Az induló, eldöccenő mondatvonalak az írás elején valószínűleg meghatározók. A vonatot így hallottuk és így mondtuk mi is gyermekeinknek: „sita-ta”. A gyermeki élmény, hogy ülök egy mozdulatlan járműben és a fák, az oszlopok rohannak el mellettem, már persze foszlóban. De mégis! Úton lenni, csodálatos! A készülődés sokszor felülmúlja a csillagos Út élményét. A várakozás napjai az indulásig szépek, csillogók.

A kor embere, én is – telhetetlen és csordultig mohó. Figyelmeztető ez, mert örömeink is fényüket veszítik ha... igen, próbáljunk elégedettek lenni, mértéktartóak. A roskadozó asztalon ne azt az egy – hiányzó – ízecskét keressük mindig. Egyszerűen: ne legyünk ünneprontók. Tudom, az igényesség nem szégyen, de az oldódás, az ünnep akkor igazi, ha mérhetetlen és felszabadult. „Roskadozó”, írom. A terített asztal értéke a ragyogó szemekben legyen. Az É-desanya finomságait illik megköszönni. Hálánk legyen végtelen, mint ahogy a Család is csillagláncszeme annak a végtelennek, amit én szeretetnek nevezek. Így lesz minden apró falatka örömök forrása, köszönjük meg Istenünknek, segítőinknek, szerelmünknek, szüleinknek, a Holdfénynek és a Napsugárnak.

A gyermekek, jövőért rügyező, tiszta tekintetű, fiatal életek! A tudásért – amely hatalom – ma már minden áldott órán harcolni is kell.

„A tanító nénit megverte a férje, a vonat el sem indult ma, a történelemkönyvet meg a konyhában, a széken felejtettem... de akkor is: figyelek. Tudni akarom, hogy miért facsar a tőkés és miért nincs béke és igazság. Hogy édesapám, amikor a szomszéd országban az utca kövei csattantak és fiatal lányok csuklóit zúzták rend-gumibotok, miért mondta: Szégyellem. Tiszta akarok maradni, tisztelt Világ! Hogy mikor Péterem kezében megindul az első tavaszi virág felém, tudjak: örülni. Szárnyalni, röpködni és megköszönni: szeret, szeret engem! Erősen fogni a kezét, el nem engedni! Az érzést csendben, mély csendben hordom magamban. Mint kincset, amelyet tőlem senki nem vehet el.”

Ablakok nyílnak, erkélyeinknek vannak új lakói. Súlyos, nagy madárrá változtak Fenyőink. Nagy ívben röpül, vagy csak zuhan vakon az embertelen mélybe szeretet-fánk, a Karácsonyfa. Az egyszerű, piros tetős falusi házakban lehetetlen volt e mélyröpülés. Meg aztán emberségesebb is, ha a vendég kimegy az ajtón. Szépen, illedelmesen, ahogy megérkezett. Vendég-e nálunk a csillogó drágakincs, a végtelen áradat, a szeretet? Újra egy esztendőket kell várni, hogy ragyogjon minden, ami emberi és természetes, szemcskék és mozdulatok, szívmoccanatok egymásfelé?

Szelíden.

Don

Draskóczy János

Levél az Olvasóhoz

„Isten, aki minden halandó számára láthatatlan,
láthatóvá válik műveiben“

(Arisztotelész)

Legutóbb úgy búcsúztam tőled: „Megeshet, hogy nem találkozunk”. De Isten kegyelméből még itt vagyok és újra szólok. Ha érdemesnek tartasz rá, olvasd és halld, amit mondok! Mert nemcsak beszélni, mondani is akarok, sőt, nem akarok jó nyom nélkül elfutni ebből a világból.

Nem mondom, hogy hivatásom szólni, mert az minden embernek hivatása! Minden olyan embernek, aki ha szól, megjobbul valami ezen a Földön. Engem a jobbítás tiszta szándéka vezet. Bízom benne, hogy jó úton járok és bízom Benned is, hogy szándékunk egyező.

Egyre több olyan ember szól, akinek inkább hallgatni kellene. Hallgatni a jobbító szándékú szóra és nem az ártó, közönséges, silány dolgokat hirdetni. Mert világunk nem jobbul! Okosodik, de attól nem lett jobb. Az ész diadalát hirdetjük, de a tudás, amit naponta megszerzünk, nem mindig a jót szolgálja.

Mert mi a jó? Hitem szerint az, ha minden ember lelkében békeség, megelégedettség és boldogság lakik, amit igyekszik más emberekkel is megosztani. Azt mondom: ez utópia. De ezt a célt kitűzni, ezért munkálkodni és ezt megközelíteni, nem az!

Úgy érzem: h i b á s a z é r t é k r e n d ü n k!

Túlbecsüljük a materiális-, és degradáljuk az erkölcsi értékeket. Ez pedig azt eredményezi, hogy az előállított javakat hibás célok szolgálatába állítjuk. (Ez szinte közhely, de igaz!) Ha a kettőt felcserélnénk, mennyivel más volna minden! Talán többen is azt mondjátok: álmodozó vagyok, majd a demokrácia mindent megold. De a demokrácia ezt biztosan nem fogja megoldani. (Különben sem tudunk jól élni vele!) Minden egyes embernek, nekem, neked, neki... kell tisztába tenni értékrendjét, érzelmi- és gondolatvilágát ahhoz, hogy közelítsük a jót. Mert az soha nem érhető el a pénzzel! Azért van annyi harácsolás, lopás és bűnözés az országunkban is – és ez alól az állam vezetői sem kivételek –, mert a megtévedt emberi gondolat a megszerzett vagyonhoz társítja az egyéni boldogságot. Ez beteg, sekélyes gondolat, amely másokat megnyomorít. Erről téged nem kell meggyőznielek, éppen ezért kérlek: t e s e h a l l g a s s! Ne hallgass, mert a t o r z k é p z e t e k, i d e á k é s c é l o k k ö v e t é s e t e s z i k t ö n k r e n e m z e t ü n k e t! Aki ezt látja, de nem szól és nem cselekszik, bűnös, hazaáruló az! Cselekedj hát lehetőségeid korlátain belül! Mert n e m é r d e m e l h a z á t, a k i n e m t e s z é r t e!*

*A szerző Gondolatok c. kötetének előszava.